

EXODUS

sepsal Waughin Jarth

ralla byla malá holčička, krásná a milá, krásná a chytrá, krásná a aktivní. Prostě přesně taková, o jaké její rodiče snili. A protože byla tak dokonalá, snili i o tom, čím se stane. Její otec, tak trochu společenský podlézavec jménem Munten, si myslel, že se dobře vdá a že se možná i stane princeznou říše. Její matka, nejistá žena jménem Cinneta, si myslela, že dosáhne velikosti svým vlastním přičiněním, třeba jako rytířka nebo čarodějka. Přestože chtěli pro svou dceru to nejlepší a často se o jejím osudu přeli, nakonec se oba mylili. Místo toho, aby vyrostla, tak vážně onemocněla.

V chrámech jim řekli, aby už nedoufali a v Cechu mágů se zas dozvěděli, že to, co Vrallu postihlo, je tak vzácné a smrtící, že na to není lék. Měla zemřít, a to již velmi brzy.

Když je velké císařské instituce zklamaly, vyhledali Munten s Cinnetou čarodějky, magicky nadané poustevníky a další skryté, tajné síly, které přežívají ve stínech civilizace.

Napadá mě už jen jediné místo, kam byste mohli zajít, řekl starý bylinkář, kterého našli v těch nevzdálenějších krajích Rozhněvaných hor. "Cech mágů v Olenveldu."

Ale v Cechu mágů jsme už byli, protestoval Munten. "Řekli, že nám nemohou pomoci."

Jděte do Olenveldu, trval bylinkář na svém. "A neříkejte nikomu, že tam jdete."

Olenveld nebylo snadné najít, protože nebyl zakreslený na žádné novodobé mapě. U knihkupce ve Skyrimu jej ale naštěstí našli v historické knize o kartografii druhého věku. Zažloutlé stránky zobrazovaly Olenveld jako ostrovní město u severního pobřeží, které je v létě jen den cesty od Ledohradu.

Zabalili tedy svou bledou dceru do pokrývek, aby ji ochránili před mrazivým oceánským větrem a vypluli. Stará mapa jim přitom byla jejich jediným průvodcem. Byli na moři téměř dva dny, kroužili stále dokola a říkali si, zda se nestali obětí nějakého krutého vtipu. A pak ho spatřili.

V mlhách rozbouřených vln ohraničovaly přístav dvě rozpadající se sochy dávno zapomenutých bohů či hrdinů. Lodě byly napůl potopené, shnilé skořápky okolo mola. Munten zakotvil její bárku a pak se všichni tři vydali do opuštěného ostrovního města.

Hostince s rozbitými okny, náměstí s vyschlou studní, zničené paláce a ohořelé domy, prázdné obchody a opuštěné stáje, všechno zpustlé a bez pohybu až na nařikající oceánský vítr, který svištěl a proháněl se po vylidněném prostranství. A náhrobky. Všechny cesty a ulice lemovaly a křížily pomníky věnované mrtvým.

Munten s Cinnetou se na sebe podívali. Chlad, který cítili, měl jen málo společného s větrem. Podívali se na Vrallu a pokračovali ke svému cíli - k olenveldskému Cechu mágů.

V jednom okně velké a temné budovy se zatřepotal plamínek svíčky, ale ani vědomí, že je na tomto ostrově smrti někdo živý, jim nepřineslo žádnou úlevu. Zakleпали na dveře a obrnili se proti jakékoliv hrůze, která je mohla čekat uvnitř.

Otevřít jim přišla dosti baculatá nordka ve středních letech s blondatými kudrnatými vlasy. Za ní stál mírně vyhlížející a holohlavý nord zhruba jejího věku, plachý, dospívající a nemotorný bretonský pár, jemuž stále ještě teklo mléko po bradě a velmi starý, rudolící Breton, který se na návštěvníky potěšeně zazubil.

Ach, můj bože, řekla úplně nervózní nordka. "Myslela jsem, že si se mnou můj sluch jen hraje, když jsem uslyšela to tukaní. Pojďte dál, poďte dál, venku je zima!"

Všichni tři byli uvedeni dovnitř a tam s úlevou zjistili, že cech vůbec není tak opuštěný, jak se původně zdálo. Byl pečlivě uklizený, dobře osvětlený a příjemně vyzdobený. Došlo k vzájemnému přestavování. Obyvateli cechovního domu v Olenvedu byly dvě rodiny, Nordové Jalmar a Netta a Bretonci Lywel, Rosalyn a starý Wynster. Byli přátelští a ochotní a během chvilky jim donesli svařené víno a chleba. Munten s Cinnetou jim mezitím vysvětlili, proč sem vůbec přišli a co jim léčitelé a bylinkáři řekli o Vralle.

Takže tak, řekla Cinneta se slzami v očích. "Nemysleli jsme, že oleveldský Cech mágů vůbec kdy najdeme, ale teď, když se nám to podařilo, vás prosíme o pomoc, jste naše poslední naděje."

Oči pěti cizinců se zalily slzami. Zvláště Netta plakala celkem hlasitě.

Ach, prošli jste si opravdu mnohým, brečela Nordka. "Samozřejmě, že vám pomůžeme. Vaše malá holčička zas bude zdravá jako rybička."

Ale měli bychom vám něco říct, řekl Jalmar s mnohem větším klidem, i když jej příběh zjevně také hluboce dojal. "Toto je sice cechovní dům, ale my nejsme mágové. Vzali jsme touto budovou za vděk, jelikož byla opuštěná a nyní slouží našemu účelu již od dob Exodu. Jsme nekromanti."

Nekromanti? zachvěla se Cinneta. Jak by tito hodní lidé mohli být něčím tak děsivým?

Ano, drahoušku, usmála se Netta a vzala ji za ruku. "Já vím. Obávám se, že máme špatnou reputaci. Nikdy nebyla dobrá. Ale to, co teď provádí, možná s dobrými, ale bláhovými úmysly, arcimág Hannibal Traven..."

Nechť Král červů pozře jeho duši! vykřikl najednou stařík pohněvaně.

Ale no tak, Wynstere, řekla náctiletá dívka Rosalyn, omluvně se zastyděla a usmála se směrem k Cinnetě. "Prosím, omluvte ho. Obvykle je docela milý."

No, ale má pravdu, Mannimarco bude mít v této věci poslední slovo, řekl Jalmar. "Ale teď je to všechno velmi, mno, mrzuté. Když Traven oficiálně postavil umění mimo zákon, museli jsme se začít skrývat. Jedinou další možností bylo to všechno opustit, ale to je úplně stejně bláhové, přestože to pak mnozí udělali."

O Olenvedu už moc lidí neví a to od té doby, kdy jej Tiber Septim začal používat jako svůj osobní hřbitov, řekl Lywel. "Trvalo nám týden, než jsme ho našli. Ale je pro nás ideální. Spousta mrtvých těl a tak..."

Lywele! napomenula jej Rosalyn. "Vždyť je vyděsíš!"

Promiňte, zatvářil se Lywel nesměle.

Je mi jedno, co tu děláte, řekl Munten vážně. "Zajímá mě jen, zda můžete mé dceři nějak pomoci."

Dobrá, řekl Jalmar a pokrčil rameny. "Myslím, že by se dalo zařídit, aby nezemřela a aby už nikdy nebyla nemocná."

Cinneta vydechla, "Prosím! Dáme vám všechno, co máme!"

Nesmysl, řekla Netta a vzala Vralle do svých velkých, svalnatých rukou. "Ach, je to ale opravdu krásná holčička. Chtěla by ses zas cítit líp, zlatíčko?"

Vralla unaveně přikývla.

Počkejte tady, řekl Jalmar. "Rosalyn, myslím, že tu máme i něco lepšího než jen chleba, co bychom mohli těmto dobrým lidem nabídnout."

Netta už se pomalu chystala Vralle odnést, ale Cinneta vyběhla za ní. "Počkej, půjdu taky."

Ach, jsem si jistá, že bys u toho chtěla být, ale bohužel by to nejspíš narušilo kouzlo, drahoušku, řekla Netta. "Ale ničeho se neboj. Dělalí jsme to již mnohokrát."

Munten objal svou manželku a ta se uklidnila. Rosalyn odběhla do kuchyně a přinesla jim pečenou slepici a další svažené víno. Seděli v tichosti a jedli.

Najednou se Wynster zachvěl. "Dívka právě zemřela."

Ach! zalapala Cinneta po dechu.

Co tím při Zapomnění myslíš?! vykřikl Munten.

Wynstere, bylo to opravdu nutné? napomenul Lywel starce a pak se otočil k Muntenovi and Cinnetě. "Musela zemřít. Necromancie není o léčení nemocí, je o znovuzrození, úplné regeneraci, přetransformování celého těla, ne jen jeho částí, které momentálně nefungují."

Munten rozzlobeně vyskočil. "Jestli ji ti maniaci zabili..."

Nezabili, vpadla do toho Rosalyn a v jejích plachých očích nyní již hořel oheň. "Vaší dceři docházel dech už když sem přišla, to mohl vidět každý. Víím, že je to těžké a možná i hrozné, ale nedovolím vám, abyste ten milý pár, který se vám jen snažil pomoci, nazývali 'maniaky'."

Cinneta propukla v pláč, "Ale bude teď žít? Že ano?"

Ó, ano, odvětil Lywel a zešíroka se usmál.

Ach, děkuji vám, děkuji, valily se Cinnetě slzy po tváři. "Nevím, co bychom si bez vás počali..."

Vím, jak se cítíš, řekla Rosalyn a laskavě stiskla Wynsterovu ruku. "Když jsem tušila, že ho ztratím, byla jsem také ochotná udělat cokoli, přesně jako ty."

Cinneta se usmála. "A kolik je tvému otci?"

Je to můj syn, opravila ji Rosalyn. "Bude mu šest."

Z vedlejšího pokoje se ozvaly malé krůčky.

Vrallo, jdi a obejmi své rodiče, řekl Jalmar.

Munten s Cinnetou se otočili a pak oba společně vykřikli.